SPORTUL UNIVERSITAR

Sportul universitar, factor al progresului sportului de masse

Așa ar fi trebuit să fie până acum, așa va fi de acum înainte!

Fiindcă nimeni nu poate nega aportul universitarilor în sport, după cum nici unul dintre cei care vor trebui să renunțe la pepinierele de calitate, care erau facultățile și școlile superioare, nu vor renunța ușor și mai ales, nu vor uita curând, câte „achiziții" de calitate le-a oferit tineretul sportiv universitar.

Nu e nevoe să dăm nume! Știu cluburile, mai ales cluburile de „elite" ce înseamnă o nouă îndrumare a sportului tineretului din școlile superioare și facultățile noastre, către alte forme decât acele sporadice „săptămâni universitare", târguri și piețe de desfacere a unor mărfuri, în cari se puteau investi oricât de îndrăznețe capitaluri, fiindcă, oricum, profitul era asigurat!

Câți studenți de anul I nu și-au vândut energia și cariera, acestor cluburi.

Câți dintre ei nu au devenit internaționali de câte 20 de ori, rămânând tot de câte 20 ori în acelaș an de studii?

Un recensământ al acestora ar fi interesant și tot atât de interesantă ar fi o anchetă a celor ieșiți din circulație, pentru a consemna definitiv, spre documentarea generațiilor, carierele, tristele cariere ale studenților deveniți „mărfuri sportive".

Dar această îndrumare a energiei tinere a universitarilor spre profesionism se va destrăma în curând.

Semnalul a fost dat mai de mult.

Și meritul îl are A. S. „Medicina". Doctorii au dat semnalul unei noui mișcări sportive universitare. Numai că ei n'au înțeles, ori n'au fost lăsați să înțeleagă, cât de apropiată era ideologia mișcării lor, cu cea a Organizației Sportului Popular!

Ei cereau un sport al „mediciniștilor" în măsură să întreacă în calitate și cantitate sportul celorlalți studenți ai facultăților din București, pe când O.S.P. cerea un sport al tuturor studenților din toate centrele universitare, care să se integreze pe linia marei mișcări de regenerare a întregului tineret depe cuprinsul țării.

Dar punctul de vedere special al conducătorilor Organizației Sportului Popular, cu privire la mișcarea sportivă universitară e altul.

Adânc cunoscătoare a tuturor realităților sportive din țară, bine documentată asupra psihologiei particulare a fiecărei categorii sociale sportive, cu un plan pe care nu l-a aplicat întocmai, fiindcă nu a avut la dispoziție timpul material necesar, Organizația Sportului Popular a fixat definitiv locul mișcării sportive universitare pe linia de ascendență a mișcării sportive generale.

Universitarilor le revine locul de cinste de a fi vehiculatorii ideii progresiste: „Sport pentru masele largi ale poporului". Sportul școlar, sport pe care noi nu-l vedem realizator de performanțe, nici concurent în întreceri îndrăznețe, dar al cărui rol de „mediu preparator" îl afirmăm cu convingeri căpătate din cercetarea realității, va trebui să găsească, în sportul universitar, cel mai prielnic, mai atent și mai devotat sprijin.

Dragostea de sport a tânărului bacalaureat să nu se stingă, întâmpinând vitregia, neatenția, ori indiferența mediului universității.

Ci dimpotrivă.

Purtătorul entuziast al stindardului sportiv al celui mai îndepărtat și umil liceu de provincie să găsească aci, posibilitatea luptei cavalerești pentru victoria facultății ori școlii superioare în care s'a înscris!

In facultăți și în școli superioare practice el să se desăvârșească, pentru ca după ce 4 ani efectivi de muncă i-au dat pregătirea profesională, dar nu l-au făcut să uite nici condiția necesară echilibrului psiho-biologic, care e sportul, să treacă în cadrele sportului sindical. Aci să dea, at;t măsura pregătirii profesionale, cât și pe cea a deplinei desvoltări a gustului de sport și a echilibrului dintre muncă și recreație, dintre efortul intelectual și repaosul creator de energie, care e sportul sub multiplele-i forme de manifestare.

Negreșit, nu depinde numai de potențialul sportiv vetust al massei studențești, acest dublu rol, cu atât mai important, cu cât sportul universitar va trebui să poată deveni și factor educativ al masselor spectatoare, prin ținuta cavalerească a maselor spectatoare universitare.

Ci, pentru declanșarea acestui potențial e nevoie atât de impulsul inițial, pe care studenții l-au dat, cât și de îndrumarea acestei energii declanșate, în cele mai bune condițiuni, pentru a-i da posibilitatea să domine ceeace noi am arătat aici:

— „Receptacol al energiei sportive școlare și propulsar al progresului și cizelării sportului sindical, căruia trebuie să-i dea nota de superioritate, singura în măsura să asigure massei muncitoare de toate categoriile, triumful sportului nostru — în mișcarea sportivă a popoarelor democrate.

I. Biserică

Linii de conduită perfectă la temelia mișcării sportive universitare

E bucurie în lumea universitară. Și încă îndreptățită. Recunoscând valoarea practică imediată și recompensa destinderii pe care o oferă educația fizică — în opera de întregire a culturii acumulate în aule — Universitatea și-a creat un principiu sănătos, acordând sportului titlu de prețios colaborator. Și acestea nu pot fi decât gânduri îmbucurătoare pentru viața studențimii noastre

Gârbovit pe mesele din biblioteci miopit în nopți de învățătură — asta în cele mai fericite cazuri — boem pe străzile Capitalei, sau rătăcit pe căi dăunătoare, — studentul nostru va găsi în sport recreația necesară, stimulentul moral dar nu rigid, o educație liberă, în aer liber, pe linia celui mai perfect cavalerism.

Ultima ședință a Comitetului Sportiv Universitar a enunțat și a marcat clar aceste principii.

Am vrea doar să relevăm câteva declarații ale participanților, care arată răspicata hotărîre a studențimii de a porni pe această cale a însănătoșirii morale și fizice.

Miron Georgescu, **reprezentantul Fac. de Medicină, de pildă, a îndrumat ordinea de zi a ședinței după fireștile ei necesități. A spus: „Să lăsăm comitetele și funcțiunile în comitete, fiindcă nu acestea dau valoarea muncii sportive". A grăit ca un înțelept, sezizând adevărata misiune a unei ședințe în care faptele trebuiesc să primeze și nu discuțiile. Pentrucă temelia unei clădiri importante — ca aceea pe care și-au propus-o studenții — se poate baza pe planuri, dar nu se va înălța fără a pune mâna pe mistrie.**

Din partea Fac. de Litere a vorbit Cisar Alexandru, *înșeilând, pe canavana pandurilor, adevăruri implacabile, care trebuie să călăuzească mișcarea studențească în toate manifestările ei. Este inutil a epuiza și ultima sevă a trecutului. Să căutăm rădăcini noui. Ele vor fi și mai sănătoase și mai pline de vitalitate. A spus-o și Cisar: „Nu trebuie să reînviem trecutul, ci să pășim la clădirea viitorului". Stă în fraza aceasta lapidară adevărul atâtor oameni care se străduiesc să schimbe fața lumii, pentrucă s'au convins că trecutul nu a fost onest, nici uman*

★

Clement Baciu **a vorbit în numele ANEF-ului, atingând o problemă delicată, dar cu bunul simț al omului care, crescut în spiritul larg al Academiei de Educație Fizică, privește sportul printr'o optică diversă. Expansiunea lui a supărat pe unii, pe nedrept: „Dacă este vorba numai de football, eu plec!" A fost momentul crucial al ședinței. Pentrucă s'a acceptat punctul de vedere al studentului polisportiv. S'a înțeles însfârșit că sportul nu se limitează la football. Că el este necesar, pentrucă priza lui în masse poate fi explotată. Dar că sportul nu se oprește la atât.**

Studentul trebuie să beneficieze de plăcerile tuturor sporturilor, pe măsura aptitudinilor și talentelor personale. Nu există exclusivism în direcția aceasta. Atletismul, ca bază și apoi toate sporturile, fără ordine alfabetică sau preferințe de altă natură.

★

Cu asemenea amendamente, ședința Comitetului Sportiv Universitar nu s'a ținut inutil. Ea a trasat linii de conduită perfecte, a căror încălcare nu poate fi decât dăunătoare.

V. Bănciulescu

In cadrul Săptămânii sporturilor de iarnă

Viforul Dacia este ultimul concurent înscris cu trei echipe

Când nimeni nu mai credea că o nouă adeziune va mai sosi, pentru săptămâna sporturilor de iarnă dela Sinaia față că d. Nicu Nicolau, președintele grupărei „Galbene" din Floreasca, ne anunță că și clubul său va participa la concursurile de bob.

Ce echipe prezintă Viforul Dacia

Am rugat pe d. Nicu Nicolau de a ne spune din cine se compune echipagiile, iar d-sa ne-a declarat:

— „Deși nu am boburile mele personale, totuși cu ajutorul Federației al cărui sprijin l-am solicitat telefonic d. col. Anghelescu care m'a asigurat că în limitele posibilităților voi avea bob, și al clubului P. T. T. de care suntem legați cu vechi stagii de camaraderie sportivă, sper să pot prezenta următoarele echipe:

ECHIPA I-a BOB 4 PERSOANE: Avocat Grănescu, conducător, Iulian Gociman, Gh. Popescu și Someșan frânar.

Echipa No. 1: bob 2 persoane

Gociman-Someșan, iar echipa II-a tot de 2 persoane va fi Niki Diaconu—Popescu Gh.

După câte vedem Viforul Dacia va prezenta trei echipe dintre care 2 de 2 persoane și 1 de 4 persoane.

Echipament complet nou

Dacă Viforul Dacia nu a putut să-și procure în acest an boburi proprii, în schimb va putea fi văzut cu un echipament nou, care va putea fi admirat de cei ce vor asista la aceste concursuri.

Cu ce șanse se prezintă „galbenii"

Deși până în prezent această grupare nu a mai participat la Bobsleigh, totuși în echipe găsim o seamă de valoroase elemente.

Astfel d. av. Grănescu este un emerit pilot, iar Julian Gociman este prea bine cunoscut dela concursurile de bicicletă.

Deasemeni Nichy Diaconu, un perfect rugbist, Gh. Popescu și Someșan sunt nume cunoscute de aceia credem că vor reuși să treacă primul obstacol de a se clasa în primele trei locuri la începători și de a se număra mai târziu printre consacrați.

V. P.

Azi la Sinaia

(Urmare din pag. 1-a)

PROGRAMUL

Sâmbătă 26 Ianuarie se va disputa concursul slalom, iar coborîrea va avea lor a doua zi, Duminică la Predeal-Diham.

Inscrierile, precum și informațiile suplimentare se pot obține la sediul C. G. M., str. Wilson 9, în fiecare zi între orele 17—18.30.

In vederea alegerii concurenților cari vor participa Sâmbătă 26 și Duminică 27 Ianuarie la campionatul regional dela Predeal-Diham, Comisia Sportivă Sindicală dela Sinaia ține un concurs de selecție Duminică 20 Ianuarie.

Vor participa atât domni cât și doamne, concursul constând din probe de fond și de coborîre.

Traseul acestui concurs de selecție este următorul: Vârful cu Dor—Valea Carp.

După cum vedem, o cursă de fond pe distanța 18 km., coborîrea marcând 1500 metri.

Participă la această competiție preliminară, sportivi dela următoarele întreprinderi: Emil Costinescu (Sinaia). Beniș (Sinaia) și Caraiman (Bușteni).

✶

Credem că această competiție se va bucura de succesul scontat, căci are garanția participării unor sportivi emeriți și — mai ales — a unei organizări perfecte.

Comentarii

(Urmare din pag. 1-a)

cul animal.... Târziu, abea, au aflat traducerea cuvântului: nimic mai simplu decât PERON, lucru pe care trebuiau, logic, să-l deducă și ei.

Nu trebue să mai amintim că rămăsese de atunci obiceiul ca, înaintea fiecărui match pe care-l avea de susținut Telefon Clubul un NASTUPIȘTE, așezat pe una dintre porțile terenului de hockey, era, pe rând, sărutat de toți cei ce alcătuiau formația din acea zi — cu titlul de talisman.

La Sofia s'a realizat o înțelegere durabilă

(Continuare din pag. 1-a)

ceeace s'a realizat până acum

Nu s'a pus niciun moment problema unor interese mercantile, ci s'a căutat exclusiv să se pună bazele unor jocuri care să însemne într'adevăr bazele prieteniei dintre tineretul celor patru țări.

Din punct de vedere tehnic, înțelegerea dela Sofia cuprinde jocuri pentru sporturile principale cari sunt practicate în cele patru țări și anume: atletismul, football, sky, înnot, volley, basket, urmând ca pe viitor alte discipline să fie cuprinse.

Tendința este să se ajungă la organizări colective pe sistemul Olimpiadelor.

Jocurile acestea vor da un impuls activității sportive din țările noastre, care au avut de suferit mult de pe urma războiului.

Avem toate motivele să fim mulțumiți de rezultatele conferinței".

A apărut în Editura P. C. R.

L. Pătrășcanu — Poziția Partidului Comunist Român față de intelectuali.

T. Bobroscaia — Iacob Sverdlov.

50 ani dela moartea lui Fr. Engels.

A apărut în Editura „Scânteia"

Ion Călugăru - Scriitorii libertății.

V. Negoiță - Trădătorii Sfârșitul Doftanei.

Gala de BOX dela L. C. R. C. I. a cunoscut un deosebit succes

Galele de box dela liceul nostru sunt în vădit progres, lucru care nu poate decât să bucure.

Regia tânărului Banciu Mihai, și el boxeur de real talent, merită toată lauda.

Ultima gală a fost foarte dramatică și aprig disputată.

Constantinescu Nicolae a învins prin abandon pe Velescu N.

Constantinescu Nicolae a avut prilejul să-și desfășoare toată gama posibilităților lui, într'un match în care a fost net superior ,și și-a dominat categoric adversarul. In repriza ultimă, Constantinescu a reușit să facă pe adversar să renunțe la luptă.

Despre acest tânăr dotat cu multiple calități se va vorbi mult într'un viitor apropiat.

Cel mai dramatic match: Iliescu I. — Rădulescu Victor

Ideea de a se reedita întâlnirea Iliescu-Rădulescu Victor a fost bine inspirată. După cum am anunțat la timp cititorii noștri, Rădulescu Victor a fost învingător în primul match, acesta contând deci drept revanșă.

Matchul a corespuns în totul așteptărilor, căci a fost un match viu disputat, dinamic și dramatic. Ambii au luptat cu energie în toate cele trei reprize pentru obținerea victoriei, practicând un box de factură superioară, inteligent și corect. Decizia de match nul e complect justă, amândoi fiind de forțe egale.

Stancu Gh. a terminat la egalitate cu Dumitrescu

Match frumos și aprig disputat. Stancu Gh. —un tânăr de real talent, căruia îi prevedem o strălucită carieră în box — a fost oarecum mai bun, mai plin de suflu și dinamism; dar nu îndeajuns de eficace pentru a putea fi declarat învingător.

Și un match care a deziluzionat: Bițulescu — Stoicescu

A doua ediție a matchului Bițulescu—Stoicescu, n'a mai corespuns așteptărilor, deziluzionând numerosul public care se aștepta la o întâlnire interesantă. Primele două reprize au fost lipsite complect de combativitate, ambii adversari, neluând matchul în serios și boxând extrem de confuz. Deabea în ultima repriză Bițulescu și-a revenit dominându-și categoric și autoritar adversarul care era aproape inexistent.

Invingător la puncte: Bițulescu I.

Concluzii

Gala de box a fost după cum se vede aprig disputată.

S'au remarcat în deosebi: Constantinescu Nicolae, Rădulescu Victor, Stancu Gh., trei elemente de autentic talent și calități tehnice, lucruri care ne îndreptățește să spunem că peste câțiva ani vor fi printre figurile cele mai reprezentative ale boxului românesc.

Campionatele de volley ale liceului „Gheorghe Lazăr"

Ca și în ceilalți ani, se vor disputa la Liceul „Gh. Lazăr", campionatele de volley la care participă toate clasele cursului superior. In joc este pusă o splendidă cupă, oferită de As. Sportivă „VIITORUL", care credem că va reveni, conform tradiției, clasei a VIII B care posedă o echipă puternică din care fac parte patru din jucătorii echipei Liceului. Deschisă este însă lupta pentru locul II la care „candidează" clasele VII A și VII B. Prima are șanse mai mari. Vom asista la jocuri frumoase, precum și la faimoasele „duele de galerie" pe care numai elevii știu să le susție. Matchurile sunt eliminatorii.

Primele jocuri au fost trase la sorți și se vor disputa după programul următor:

6 A — 5 A Luni 21. I. 1946 arb. D. Pârvulescu.

7 B — 5 B Marți 22. I. 1946 arb. Puiu Vasculescu.

7 A — 6 B Miercuri 23. I. 1946 arb. Mircea Popescu.

8 A — 8 B Joi 24. I. 1946 arb. Gică Dinescu.

Ce lipsește hockey-ului școlar

Constatări după primul match de hockey inter-școlar

Intr'un număr trecut al ziarului nostru, a apărut o cronică privitoare la matchul de hockey pe ghiață între formațiile A și B ale liceului „Gheorghe Lazăr". Revenim astăzi, pentru a desvălui cititorilor, modul original în care s'a desfășurat această partidă interșcolară. Se înțelege însă că originalitatea jocului, cu totul involuntară pentru jucători, a fost determinată atât de lipsurile materiale, cât și de inconvenientele terenului. In primul rând trebue menționat, că partida s'a desfășurat pe ghiața lacului Cișmigiu (în lipsă de altă ghiață) și cum aci, terenul nu putea fi mărginit, se juca pe un spațiu... nelimitat. Astfel, când poarta era pusă în pericol de atacanții adverși, fundașii salvau situația, trimițând puck-ul lateral, care, din cauza marginei terenului de joc inexistente, se ducea liniștit la distanțe de 20-30 m. Dar pentrucă veni vorba de puck, trebue obiectat că acest „puck" nu era unul adevărat, făcut din cauciuc, ci unul de... lemn vopsit, pe care fantezia școlarilor l-a numit Canadiann „HUDOR"-Made în U.S.A.

Dar, puck-ul este condus cu crosse, cari din păcate nu erau în număr suficient. Lipseau vreo patru. Insă și acestea au fost procurate „la moment" dintr'unul din copacii cei mai apropiați (pe furiș, desigur și fără amendă).

Dar „punctul de atracție" îl constituiau cei doui portari cari aveau crosse „speciale" improvizate dintr'un... măturoiu, cu care „măturau" puck-ul din fața porții. De asemenea pentru a suporta loviturile pe sus și eventualele plonjoane, ei erau „blindați" cu vreo... trei paltoane, iar pe față purtau măștile de scrimă.

Din cele înșirate mai sus, se poate trage o concluzie: că acest sport necesită materiale cari sunt, în timpurile de azi, greu de procurat și că în situația în care s'au găsit pe teren cele două echipe ale liceului „Lazăr", se află toate echipele școlare de hockey pe ghiață.

Să sperăm însă că la campionatul școlar de hockey (ale cărui jocuri credem că nu se vor disputa în Cișmigiu), organizatorii, vor acorda, în timpul jocului, o parte din materialul necesar (crosse, puck, apărători pentru portar), pentru ca această competiție să nu se dispute poate într'un mod și mai original ca cel sus amintit.

P. V.

Vladimir Ilici Lenin

(Urmare din pag. 1-a)

Am avut ocazia să privesc personal înnotul extraordinar al lui Vladimir Iljici. Aceasta a fost în Finlanda, în vara anului 1917 când era oaspetele meu la vie, nu departe de stațiunea Mustomeaka pe calea ferată finlandeză.

El a venit să se odihnească fiind extrem de surmenat după munca neîntreruptă la Petrograd (azi Leningrad).

Deseori Lenin, împreună cu sora lui Maria, iar câteodată cu toată societatea noastră se ducea să se plimbe pe lac la al cărui mal îi plăcea să stea ceasuri dearândul. De câteva ori m'am dus să mă scald cu dânsul și am putut să mă conving că era într'adevăr un înnotător remarcabil.

L'am prevenit că în lac sunt curenți reci, că e de origină vulcanică și deci foarte adânc, că are vârtejuri de ape, turburări, că — în sfârșit — multă lume se înneacă acolo și că deaceia trebue să fi foarte prudent și să nu înnoți prea departe.

Dar toate acestea nu-i făceau nici o impresie.

— Ne înnecăm, spuneți? întreba Vladimir Iljici.

— Da, ne înnecăm, iată nu de mult...

— Ei, n'o să ne înnecăm... Vorbiți de curenți reci; aceasta e neplăcut... Ei, nu-i nimic, o să ne încălzim la soare... Și e adânc?

— Nici că se poate mai adânc!

— Să încercăm să atingem fundul...

Am înțeles că e mai bine să nu-i mai spun toate acestea pentrucă, asemeni unui sportman adevărat, ascultând povestirile mele, el începea să se pasioneze.

Se întâmpla că într'o clipă — fără să-ți dai seama — el se îndepărta pe lacul imens, se cufunda și nu se mai vedea deloc...

In sfârșit eșea la suprafață, se întorcea pe spate și striga: Ei ce e cu dumneata? Aici e splendid! E admirabil!

Și deodată iar dispărea. Aștepți și ești îngrijorat. Iată-l că înnoată repede spre mal. Vocea lui veselă răsună deasupra apei.

— N'am atins fundul, e tare adânc. Bi-i-i-ne!

Și te uiți, iar a dispărut sub apă.

Până și pescarii finlandezi cari erau născuți aci, se temeau de acest lac și nu îndrăzneau să se îndepărteze de mal.

Și am hotărît să închiriez o barcă din alt sector al lacului și s'o aduc mai aproape de locul unde ne scăldam.

Am fost întrebat:

— Cine s'a scăldat cu Dvs. eri?... Ce mai înnotător!...

— E un marinar din flota Baltică, o rudă de a mea... am inventat eu fără rușine, — a venit să se odihnească, dar iată că s'a văzut în elementul lui și, întocmai ca o rață, s'a și băgat în apă...

— Se vede că e marinar... Cum mai înnoată, cum mai înnoată!

★

Vladimir Bonci Bruevici este unul din cei mai apropiați colaboratori ai lui Lenin. El a lucrat cu Vladimir Iljici mai mult ani.

In amintirile sale, el povestește cum Lenin — care a lucrat întotdeauna mult și încordat — își petrecea timpul liber, vorbește despre Lenin ca om care a iubit viața, natura.

Ședința Comisiei de Transferări și Legitimări a Federației Române de Atletism

Comisia de Transferări comunică că în ultima ședință ținută în ziua de 16 Ian. 1946 sub președinția d-lui Cristache Iordănescu, a triat o parte din demisiile atleților.

Au fost respinse ca nefondate următoarele demisii:

1. Vilara Romeo (CFR).
2. Kunst Ion (St. R.)
3. Baruch Elias (St. R.)
4. Petroșanu Adrian (St. R.)
5. Valeriu Emanuel (St. R.)
6. Iorgulescu Emanuel (A. C. R.)

Viitoarea ședință va avea loc în ziua de 21 Ianuarie 1946 ora 17.

O nuvelă sportivă de HENRI BARBUSSE

CAMPIONUL

în românește de AUREL B. LUCA

Nine, ten! psalmodie arbitrul în mijlocul unei tăceri de biserică.

Pe Phil Mac Cue, îl ridicară în nesimțire. Atunci, un strigăt uriaș cutremură acoperișul sălii scunde, mirosind a cușcă de fiare, în care —(sunt de atunci vreo cincizeci de ani) — se isprăvise matchul senzațional dintre Phil Mac Cue, campionul Australiei și Otis Yerre, campionul Coastei, idolul celor din San-Francisco.

Și gentlemenii amatori din Ming-ul lui Frisco, nu se mai săturau ovaționând pe marele lor Yerre, care luase piuitul pentru totdeauna lui Mac Cue, după ce, la Mechanic's și la Woodward's Pavilion, turtise atâtea alte namile de importanță egală ori mai mică.

Se găsiră, totuși, în ambele tabere câțiva credincioși ai artei nobile, cari să socoată că marele Yerre la urma urmei, lovise puțin cam jos. Mac Cue, oricum, era băiat bun și un luptător strașnic. Inimos și cheltuitor, nu merita o pedeapsă atât de aspră. La cel de al șaselea rund, nici nu mai era măcar un boxeur: semăna mai de grabă cu un decapitat reașezat pe picioare, căruia i s'ar fi potrivit din nou capul pe trunchiu. Cu mâinile atârnând, se bălăbănea în dreapta și'n stânga, ca un maimuțoiu... Totuși, în loc să-l sufle ca să cadă, marele Yerre se dădu-se înapoi cu un pas, pândi chibzuit, ochi, și cu stânga îi stâlci carotida, cu o vigoare de pumn, pe care ar fi visat să o aibă un spărgător, noaptea, în fața unei porți încuiate.

Natural, Mac Cue se prăbuși la pământ cu un pârâit de oase frânte, și nu mai puțin natural, muri după patru zeci și opt de ore, nedesmeticit, fără a fi încetat să verse chiaguri mici de sânge... Da, în chipul acesta trebue să se poarte un campion față de cei pe drept cuvânt numiți pești opăriți, iar nu față de un potrivnic leal.

Marele Yerre își continuă cariera strălucită. El, care la douăzeci și cinci de ani era o stea a Vestului, la douăzeci și opt devenise o glorie națională. Le luă înainte tuturor, unul după altul. Niciodată nu fu făcut knock-out. De două ori abia, făcu match nul... și încă și atunci!...

De patru ori i-a lipsit decizia arbitrului, dar recitind cu băgare de seamă polemicile iscate cu acest prilej în gazetele vremii, oricine își poate da seama că avuseseră loc, cu ocazia întâlnirilor, în cari superioritatea sa fusese contestată, intrigi și mici lucrături necorecte, asupra cărora mai bine să nu stăruim.

Trecură zece, douăzeci de ani. El continua să rămâie împăratul ring-ului. Invincibilul. Păstra mereu prestanța sa măreață, își purta făptura enormă ca pe-o povară glorioasă, și mușchii săi erau cel puțin tot atât de pietroși ca acei ai gladiatorului verde care face vesnic acelaș gest, în National Museum...

După ce fusese, cum se știe, cinci ani de-arândul campion al lumii, nu-și pierdu acest titlu decât prin neglijența sa de a se antrena, în cel de al șaselea an. Intr'un singur glas, toată presa sportivă a celor două lumi afirma că l-ar fi bătut și pe Gus Jibson, ca pe ceilalți, dacă ar fi voit. Dar în vremea eceea, el preferă să pescuiască cu undița.

Mai târziu, se sătură de a fi într'adevăr învins. Se retrase dar, în'tradevăr învins. Se retrase dar, puțin câte puțin, și, când la șaizeci de ani anunță că are să renunțe definitiv la box, ca să deschidă o cafenea la New-York marele nostru Yerre era mereu Neînvinsul... Niciodată nu mușcase țărâna ring-ului. In totdeauna rămăsese în picioare, la sfârșitul fiecărui match.

Se menținuse drept, superb, ca o statue pironită pe postamentul ei — statuia unui ciocănitor de oameni. Slavă marelui nostru erou național și mondial, Otis Yerre!

Ori, începuse să circule svonul retragerii sale, când Joe Spear Floyd, manager-ul canadian, se urcă într'o seară pe estradă, și-i aruncă o sfidare care era aproape o insultă. Sângele energicului campion clocoti și, fără preget, rugă pe inevitabilul Jim Sharp să aranjeze condițiile unei întâlniri între el și boxeurul necunoscut, numele căruia Floyd îl provocase cu niște termeni atât de jicnitori. Și cel de față urlară de bucurie: aveau să-l mai vadă din nou pe marele, bătrânul Yerre, pe ring!

Adversarul care silia în chipul acesta pe veteran să primească lupta — un tânăr numit Dick Mac Cue — era fiul aceluia pe care, pe vremuri, Yerre îl făcuse knock-out în așa fel, că numai trâmbițele judecății de apoi, l-ar mai fi putut trezi. Pe vremea morții năprasnice a tatălui său, Dick era tânăr de tot. El aflase mai târziu amănuntele acestei lupte din urmă, — și în inima lui de copil încolțise o ură nemărginită împotriva grozavei fiare care — fără trebuință îl făcuse orfan, ură întețită de o chinuitoare nevoe de răzbunare.

Cu răbdare, cu răbdare încordată, se antrenă, ocolind arenele și orașele în cari afișe strigătoare repetau numele omului blestemat. Străbătu Australia, Anglia, Franța, care începea să se trezească din apatia ei anti-sportivă și să înțeleagă, în sfârșit, ideile mari. Curând ajunse la o vigoare splendidă și inteligentă. Când se socoti deajuns de destoinic, ca să-și răpună dușmanul, porni în căutarea lui și izbuti să-l readucă, în arenă, în chipul pomenit.

In această luptă — rămasă de pomină, pe Jupiter! — condițiile nu erau drepte. Știți, deosebirea cea mare de vârstă... Nu mai încăpea vorbă: oricât de masiv și de vârtos arăta bătrânul trunchiu de stejar, oricât de desăvârșită era mașinăria de măciuci a brațelor sale de campion neegalat, partida se vestea rău pentru el. O neliniște cumplită începu să frământe măruntaele bunilor cetățeni. Cumpănind bine, era greu de crezut că balamalele învechite ale unchiașului îl vor mai ține în fața năvalei furtunoase a voinicului. Gloria nepătată a lui Otis Yerre, avea oare să fie întinată de un knock-out?

Ei bine, nu! Bătrânul urs cenușiu, învinse și acum! Nu vă mai povestesc peripețiile celui mai dramatic match de box, din câte am văzut eu. Nu mă pot opri totuși, de a vă cita cele două jabb-uri din cel dintâi round, cari făcură pe adversar la moment groggy, cele două swing-uri din cel de-al doilea round (unul cu dreapta, la ureche, celălalt, cu tot dreapta, în burtă) și apoi încoronarea: fulgerătorul ghiont în plexul solar.

Scurt, oricât de greu de crezut ar părea faptul, Will Eden fu adormit ca un sugaciu (nu-și dăduse numele adevărat ca să-și ascundă gândurile de răzbunare) și trebui să se angajeze lucrător frizer, undeva prin provincie.

După această luptă, Otis Yerre părăsi pentru totdeauna estrada împrejmuită cu frânghii. Ce ceremonie mișcătoare fu scena aceia de adio! Dan Simons, care fusese totuși călău în Detroit, plângea; Yerre ne-a vorbit, și noi toți am băut, vreme de trei zile, până ne-am înecat setea...

. . . .

Nici un alt loc nu-i atât de frumos ca Hockney-Hill, sub razele proaspete de April. Sunt pe acolo niște alei mici, drepte parc'ar fi trase pe hârtie, pietre lucitoare ca niște ouă de faianță pictată, și iarbă atât de fină, că ai putea-o așterne peste mobile.

Un om foarte bătrân, veni de se așeză odată într'unul din colțurile cele mai delicat înverzite din Hockney-Hill. Era uriaș de statură, dar cocârjat, și ridica un cap enorm, alb, semănând de departe cu capul jupuit al unui leu. Această uimitoare dărăpănătură, căzu pe o bancă verde și privi pajiștile și grădinile, cu niște ochi albaștri, ce lăcrămau fără pricină în fundul unor orbite în cari ți-ai fi putut vârî tot pumnul.

Atenția lui fu atrasă de un lucrușor mic, ce se mișca pe cale și părea că se apropie.

— He, he! Ha! ha! chicoti moșul înveselit.

Ochii lui, care de bine, de rău, tot mai slujeau încă, deslușiră, când lucrușorul fu la zece pași, un piciu de cinci, șase ani, care trepăda, ținându-și pantofii de lemn în mână.

Copilul merse drept la unchiaș. Și înfingându-se în fața lui:

— Dumneata ești Otis Yerre? îl întrebă el.

— Da zău, mi se pare, glumi bătrânul voios.

— Și eu, zise copilul, sunt Bob Mac Cue, nepotul lui Phil și băiatul lui Dick. Și vreau să te fac knock-out!

Tot spunând, își luase poziția de bătae. Nițel turburat, moșneagul campion deschidea tocmai o gură lucitoare... Dar o închise îndată, ca să înghită un swing tare dureros, zău... Pe urmă, poc! încasă un dublu croșet. Ridică cu greutate mâinile sale enorme și descărnate, ca să se apere; încercă o ripostă tărăgănată și nehotărîtă, dar fu prididit, doborît și pisat de mititelul coborîtor al victimelor sale. In așa hal, că gemu, se umplu de sânge, se prăbuși și rămase lat cu fața la pământ, ca o bucată de zid dărâmată.

Foarte serios, copilul numără până la zece. Și cum rămășițele moșului nu mai mișcau, învingătorul se săltă pe vârfurile picioarelor, scoase — ca un cocoșel — un strigăt de victorie, și întoarse călcâile.